

нищо не научихъ! Казвамъ му: ами ти сега отивашъ нѣкъдѣ, знаешъ ли си пътя? Като си живѣлъ 100 години, поне прочете ли нѣщо отъ книгата, гдѣ отивашъ? — Е, не зная, синко, като въ една мъгла съмъ, много ядохъ и пихъ на земята, нищо не зная за онзи свѣтъ, задигнаха книгата. Е, да сж живи поне тия младитѣ. Единъ день младитѣ като остарѣятъ, ще кажатъ: да сж живи младитѣ! Да сж живи кои млади? да сж живи онѣзи разумни, необикновени млади; да сж живи онѣзи разумни необикновени стари! — това разбирамъ.

Казва Христосъ: „Тръстъ смазана нѣма да прѣчуи.“ Защо? — За да се насърдчи всѣка една душа. Въ насъ има единъ аристократски духъ. Срепнешъ една бѣдна душа, тури я на мѣстото ѝ и кажи: Богъ е вложилъ въ тебе нѣщо много хубаво, мощенъ животъ има въ тебе, много нѣщо може да стане отъ тебе, ще вѣрвашъ въ Божественото! Ще дойдатъ страдания, но Божественото въ тебе е по силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се подигнешъ. Ние започваме: е, тѣзи младитѣ сж глупави! Като дойдемъ до старитѣ казваме: е, тѣзи старитѣ сж обезумѣли! Младитѣ сж глупави, старитѣ сж обезумѣли. Гдѣ е животътъ? Не, младитѣ започватъ съ силния, съ разумния животъ, а старитѣ съ какво започватъ? — На тѣхъ е свойствена Мъдростъта. Тѣ сж придобили нѣщо отъ живота и трѣбва да покажатъ на младитѣ пътя, по който да вѣрватъ. Като казвамъ, че трѣбва да вѣрваме въ Бога, азъ подразбирамъ съвсѣмъ друго нѣщо. За да вѣрвамъ въ Бога, азъ трѣбва да отворя своята душа — не разбирамъ туй обикновено вѣрване. Има единъ особенъ начинъ,